

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 2. SZÁM, 2009. JAN. 11

Kedves Testvéreim!

Amíg erre az igehirdetésre készültem, elgondolkodtam azon, hogy a hívő ember számára ugyan természetes, hogy az életében nem saját maga az első, de hogy vajon létezik-e olyan hely, ahol a nem hívő embernek is meg kell magát aláznia Isten előtt. Testvéreim, bizony van egy különleges hely a világon, ahol az is alázatos főhajtásra van kényszerítve, aki esetleg magától nem hajtana fejet. Csak

Jézus előtt teljesen megalázva közeledtek Istenhez, és Isten olyat láttatott velük, amit rajtuk kívül azon az éjszakán csak a betlehemi mező pásztorai láthattak meg. Az alázatnak a perspektívájából ugyanis az ember egészen másképp látja a dolgait. Csak így kaphatjuk meg azokat az áldásokat, amelyeket Isten az embernek ígért. Az a csoda ezekben az áldásokban, hogy néha teljesen paradox helyzetek alakulnak ki: negatív dolog is

Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket. Ne rágalmazzatok egymást, testvéreim. Aki testvérét rágalmazza vagy ítélkezik felette, az a törvényt rágalmazza, és a törvény felett ítélkezik. Ha pedig a törvény felett ítélkezel, nem megtartója, hanem ítélőbírája vagy a törvénynek. Egy a törvényadó és az ítélőbíró, aki megmenthet és elveszthet. De ki vagy te, hogy ítélkezel felebarátod felett? Tehát akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendői, kereskedünk és nyereséget szerzünk; azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni. Ti azonban most kérkedtek elbizakodottságokban: minden ilyen kérkedés gonosz. Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.

Jak 4,10-17

így, önmagát megalázva, Krisztus előtt fejet hajtva tudnak bemenni a látogatók Jeruzsálemben a Szent sír bazilikában Krisztus sírjába. Az ajtót szándékosan olyan alacsonyan vájták bele a sziklába, hogy aki nem szeretné beverni a fejét, kénytelen fejet hajtva menni be a szent helyre. Egy pillanatra minden bemenőnek meg kell aláznia magát Krisztus előtt. Csak ilyen alázatos főhajtással lehet Istenhez közeledni. Csak így, ahogy annakidején a napkeleti bölcsek is fejüket a földhöz érintve, magukat a kised

lehet áldás, ha azt Isten adja. Mert akkor nem csak szenvedést ad, hanem a szenvedés mellé kegyelmet, türelmet, erőt és bizalmat is. És az ember megtapasztalja azt, hogy aki megalázza magát Isten előtt, azt Isten felmagasztalja.

Ez az alázat a kiindulópontja a mai Igénknek, és itt az Ige egy nagyon fontos következtetést von le: az Isten előtti megalázkodásnak abban is meg kell látszania, hogy a gyülekezetben megszűnik egymás megszólása. A keresztyén ember nem teheti azt, amit az itt szerep-

lő görög ige kifejez, hogy „valaki ellen beszélni“. Egyik atyafi a másik atyafit nem gyalázhajta. Jakab levelének címzettjei szeretetlenül ítékeztek egymás felett. Rágalmazták, gyanúsították, leszólták egymást, egymásról ártó szándékkal vádakot terjesztettek, egymás háta mögött suttogtak, pletykáltak. Azt hiszem, elmondhatjuk azt, hogy a nyelv egy nagyon komoly és nagyon éles fegyver. És el kell mondani azt is, hogy kétélű kard a nyelv. „Ezzel áldjuk az Urat és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket.“ – mondja Jakab apostol az előző fejezetben (Jak 3,9). Ugyanitt az apostol arról is beszél, hogy milyen megszelídíthetetlen a nyelv: „Mindenfajta vadállat és madár, csúszómászó és tengeri állat megszelídíthető: meg is szelídíti az ember; a nyelvet azonban az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezhetetlenül gonosz az, telve halálos méreggel.“ (Jak 3,7-8) Ezért aztán Jakab egy nagyon fontos következtetésre jut: „ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember.“ (Jak 3,2)

Akaratlanul is Francois Villon költeménye, az „Irigy nyelvek balladája” jut eszembe. Valószínűleg Villont is sokan támadták a nyelvükkel, így aztán írt egy gúnyverset arról, hogy milyen válogatott undorítóóságokban kell az irigy nyelvet puhára főzni. Nem fogok a versből idézni, mert vulgárisnak tűnhet, de érdemes elolvasni. Biztos vagyok abban, hogy mindannyiunknak van elég saját tapasztalatunk azzal, hogyan tud az egyik ember a másiknak a nyelvével, a beszédével ártani, milyen sebeket

tudunk ejteni egymáson akarva vagy akaratlanul. Gondoljunk itt a bűnesetre is! Ott is egy gonosz nyelv volt az, ami rávette az embert az engedetlenségre. És Istentől elszakadva a mi nyelvünk is gonosszá vált.

A szeretetlen beszéd pedig egy másik bűnhöz vezet: a másik ember feletti ítéletmondáshoz. Jakab nagyon jól ismerhette Jézus szavait, mert a Hegyi beszéd egy részlete köszön nála vissza: „Hallotátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó arra, hogy ítékezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyjafiára (ok nélkül – mondja a Károli fordítás), méltó arra, hogy ítékezzenek felette: aki pedig azt mondja atyjafiának: Ostoba! – méltó a főtörvényszéki eljárásra; aki pedig ezt mondja: Bolond! – méltó a gyehenna tüzére.” (Mt 5,21-22) A Hegyi beszédben Jézus még azzal folytatja, hogy ha áldozati ajándékot viszel az oltárra, és ott eszedbe jut, hogy a te atyádfiának panasza van ellened, akkor először menj és békülj ki vele. Enélkül a megbékélés nélkül az ember nem léphet Isten elé, és nem élheti át Isten közeledését. Aki azonban saját maga szeretne ítélni Isten helyett más felett, annak számolnia kell a Hegyi beszéd ígéretével: „Amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek és amilyen mértékkel mértek, nektek is olyan mértékkel mérnek.“ (Mt 7,2) Ugyanis nem az ember feladata az ítékezés. A törvényt nem erre kaptuk. Nem az a rendeltetés, hogy általa ítéletet mondjunk, hanem hogy betöltsük – márpedig a törvény betöltése az irgalmasság. Ezt láthatjuk az abban a történetben, amelyben az írástu-

dók és a farizeusok Jézus elé vezetnek egy házasságtörő asszonyt (Jn 8,1-11). „*Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ*” – mondja Jézus. A vádlók mind eltűnnek. Jézus utolsó mondata ehhez az irgalmat kapott asszonyhoz ez: „*Én sem ítéllek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!*” (Jn 8,11) Jakab egy radikális Igével veszi ki az ítélkezés lehetőségét az ember kezéből: „*Egy a törvényhozó, a ki hatalmas megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhozzatod a másikat?*” (Jak 4,12, Károli fordítás)

Végül pedig Jakab apostol egy bizonyos réteghez, a gyülekezetben lévő kereskedőkhöz fordul. Sok más gyülekezeti taggal ellentétben ők azon kevesek közé tartoztak, akik nem egyik napról a másikra éltek, hanem kereskedtek, és ebből viszonylag jól megéltek. De nem az üzletelés az, amit kritizál az apostol, hiszen a tisztességes kereskedő munkája önmagában nem bűn. Az üzleti tervezettségüket kritizálja. Félre ne értsük! Nem a tervezést ítéli el az apostol. Terv nélkül nem is lehet üzletet kötni, ez világos. A probléma az, hogy ezek az emberek a tervezésbe nem vonják be Istent. A terveik csak önmagukról szólnak, Arról, Akiben hisznek, Akihez tartoznak, Arról nem. Márpedig Jakab levelének nagy tanulsága az, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Ha az életünk nem beszél a cselekedeteinkkel is Arról, Akiben hiszünk, olyan, mintha nem is hinnénk. Nem lehet az üzleti életünket az alulról jövő, a vallási életünket pedig a felülről jövő bölcsesség alapján berendezni.

Ezután Jakab az emberi önhittséget ítéli

el. Felteszi a kérdést: Hogy tud biztos tervet szöni az, aki nem tudhatja, hogy mit hoz a holnap? Olyan sokszor ott van a mi elgondolásunkban is, hogy valami így és így lesz. És ehhez szabjuk az életünket. Csakhogy a legfontosabb eseményeket nem mi irányítjuk. A Biblia elején egy történetet olvashatunk arról, hogy az emberek egyszer egy nagyot gondoltak, és elhatározták, hogy olyan magas tornyot építenek, amelyiknek a teteje az égig fog érni. Olyan humorosan tudósít a Biblia Isten reakciójáról: „*Az Úr pedig leszállt, hogy lássa azt a várost és tornyot, amelyet az emberek építettek.*” (1Móz 11,5) Aztán Isten összekeverte az emberek nyelvét, és Babel tornya nem tudott megépülni. Babel tornyának az a nagy tanulsága, hogy amit az ember Isten nélkül épít, az nem tud felépülni. Nagy ajándék az Testvéreim, hogy mi Istennel tervezhetünk, Rá építhetünk, és ha figyelünk arra, hogy mit akar velünk az Úr, akkor Vele hatalmas dolgokat vihetünk véghez. Nélküle viszont az életerőnk annyi, mint a lehelet. Ahogy a lehelet is csak egy darabig látszik, hamar eltűnik, felszívódik, úgy az emberi élet is céltalanul felszívódhat, elkallódhat. Isten minket is arra szólít fel, hogy keressük az utunkat. Azt az utat, amelyet Ő mutat nekünk. Keressük azt, hogy nekünk magunknak merre kell mennünk, és ennek a gyülekezetnek merre kell haladnia. Erre szólít fel minket az Úr, és ehhez ad ígéretet: „*Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.*” (Zsolt 37,5)

Ámen

(Elhangzott 2009. január 4-én)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 17.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL

– Gyülekezetünk segéd-lelkésze látogatást tett **Jong Sil Lee** úrnál, a **kórei református gyülekezet lelkészénél**, aki meghívta gyülekezetünk tagjait a **január 20-i missziós előadás-sorozatra**. A prágai kórei gyülekezet szeretne együttműködni gyülekezetünkkel, és mint kiderült, a hangsúlyt a misszióra helyezi. Lehetőségeikhez képest szívesen támogatnak mindenkit, aki a segítségüket kéri.

– Kérjük gyülekezetünk azon tagjait, akik megrendelték a **Kálvinista Szemlét** a 2009-es évre, hogy rendezzék az előfizetési díjat: **4,20 €**.

– Megjelent a SzRKE által kiadott **Bibliaolvasó kalauz a 2009. évre**, mely a

Kálvinista Szemlében megjelenő **Bibliaolvasó vezérfonal** beosztására épül. Az igékhez a Pozsonyi- és Komáromi Egyházmegye lelképásztorai készítettek magyarázatot. A Kalauz az istentisztelet után a helyszínen megvásárolható, **ára 2 € / 55 Kč**.

– Megjelent és kapható a kassai székelyű Fénysugár Polgári Társulás **2009-es Gyereknaptára**. A naptár **Kálvin János megtérését írja le**. Ára **1,5 € / 42,- Kč**.

HÁT IGEN...

„...hiszen az, hogy valaki magyar vagy német, születése által adott. Míg az, hogy valaki áruló vagy kollaboráns, eleve az egyén viselkedésétől függ. A beneői dekrétumok mégis egy helyen említik ezt a négy „csoportot”...” vélekedett Rudolf Kučera cseh történész a dekrétumok abszurdításáról – elemezve a II. világháború utáni csehszlovák történelmet. Az előadás **„Az európai nemzeti kisebbségek helyzete: a csehországi magyarok és lengyelek múltja és jelene”** című nemzetközi szemináriumon hangzott el, melyre január 10-én került sor. A szemináriumot a Csehországi Coexistentia-Együttélés Politikai Mozgalom és a Koexistencia Közhasznú Társaság szervezte – védnökei Bauer Edit és Duka Zólyomi Árpád, az EP MKP-s (Magyar Koalíció Pártja, Szlovákia) képviselői voltak. (*paulus*)

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP